

CENTRAAL TUCHTCOLLEGE VOOR DE GEZONDHEIDSZORG

Beslissing in de zaak onder nummer van: c2018.171

CENTRAAL TUCHTCOLLEGE voor de Gezondheidszorg

Beslissing in de zaak onder nummer C2018.171 van:

A., (destijds) verblijvende te B., appellant, klager in eerste aanleg, gemachtigde: mr. S. Marjanović, advocaat te Den Haag,
tegen

E., gz-psycholoog, werkzaam te G., verweerster in beide instanties, gemachtigde: mr. J.S.M. Brouwer, verbonden aan DAS Nederlandse Rechtsbijstand Verzekeringsmaatschappij N.V. te Amsterdam.

1. Verloop van de procedure

A. – hierna klager – heeft op 1 juni 2017 bij het Regionaal Tuchtcollege te Den Haag tegen E. – hierna de gz-psycholoog – een klacht ingediend. Bij beslissing van 27 februari 2018, onder nummer 2017-126, heeft dat College de klacht afgewezen. Klager is van die beslissing tijdig in beroep gekomen. De gz-psycholoog heeft een verweerschrift in beroep ingediend. Het Centraal Tuchtcollege heeft van klager nog nadere correspondentie ontvangen.

De zaak is in beroep tegelijkertijd maar niet gevoegd met de zaak A./C. (C2018.077) behandeld ter openbare terechtzitting van het Centraal Tuchtcollege van 18 september 2018, waar zijn verschenen klager, bijgestaan door mr. Marjanović voornoemd, en de gz-psycholoog, bijgestaan door mr. Brouwer voornoemd.

De zaak is ter terechtzitting over en weer bepleit.

2. Beslissing in eerste aanleg

Het Regionaal Tuchtcollege heeft aan zijn beslissing het volgende ten grondslag gelegd.

“2. De feiten

2.1 Verweerster is GZ-psycholoog en is ingeschreven in het Nederlands Register voor Gerechtelijke Deskundigen voor het deskundigheidsgebied Jeugd. Verweerster heeft in opdracht van de officier van justitie in de strafzaak tegen klager, geboren op 4 oktober 2000, een deskundigenonderzoek verricht en daarover op 26 februari 2017 een eindrapport uitgebracht. Tevens is (in het kader van het multidisciplinaire onderzoek) over klager gerapporteerd door een kinder- en jeugdpsychiater (bij het college bekend van de zaak met nummer 2017-124); hierna ook: de mederapporteur.

2.2 Nadat aanvankelijk in de voorlopige rapportage van beide voormelde rapporteurs de mogelijkheid van een voorwaardelijke maatregel tot plaatsing in een inrichting voor jeugdigen (hierna: ‘PIJ-maatregel’) was onderzocht, is op 9 februari 2017 door verweerster en mederapporteur een conceptadviesgesprek gevoerd met klager, zijn moeder en grootmoeder (als extra stap om alternatieven voor een onvoorwaardelijk PIJ advies te onderzoeken). Een dergelijke voorwaardelijke PIJ-maatregel is door rapporteurs uiteindelijk niet haalbaar geacht, hetgeen heeft geleid tot de eind-

rapportage waarin door beide rapporteurs is geadviseerd tot een onvoorwaardelijke PIJ-maatregel.

2.3 In de eindrapportage van verweerster staat, onder meer:

“Risico-analyse

Het recidiverisico op een in ernst vergelijkbaar incident in ongewijzigde omstandigheden wordt op basis van de SAVRY ingeschat als hoog (...) Het betreft dan een risico op vermogensdelicten, al dan niet met geweld en/of reactief geweld. (...) Het gezinssysteem bij ouders is verwennend en lijkt onvoldoende structuur, gezag, toezicht en stimulans te bieden en daarin (ook) averechts te werken. (..)

Interventieadvies en beïnvloedingsmogelijkheden

Om het recidiverisico te beperken en voor een zo gunstig mogelijke verdere ontwikkeling van A. wordt in overweging gegeven een onvoorwaardelijke PIJ-maatregel op te leggen. (...) Om deze vicieuze cirkel te doorbreken, zal A. gescheiden moeten worden van het systeem. (...) Daarvoor is een driemilieuvoorziening nodig met voldoende structuur, dwang, veiligheid en duidelijkheid over plaatsings- en behandelduur. (...)

Juridische kaders

Als kader wordt gedacht aan een onvoorwaardelijke PIJ-maatregel. (...)

Het sociaal netwerk bij grootouders is steunend en lijkt pedagogisch voldoende adequaat. (...) Bezwaarlijk is echter dat A. binnen dit systeem zelf geen verantwoordelijkheid lijkt te (hoeven) nemen voor zijn problemen, achteruit blijft hangen en moeder en oma het (zijn) werk blijft laten doen. Mede door de sterk beschermende en vechtende stijl van moeder en oma lijkt dit averechts te werken, zowel naar A. als naar de instanties waarmee hij te maken heeft. (...)

Indien bewezen, lijkt de noodzaak van een gedwongen kader voor A. is wel duidelijk. (...) Hij heeft een gedwongen kader nodig om begrensd te worden. En om door beïnvloeding en behandeling de kans op recidive te verminderen. Bij een voorwaardelijk kader speelt het risico dat hij -als hij weer buiten is- de ruimte neemt die hij krijgt.

7) Na een MST en een HKA zijn de alternatieven beperkt. A. lijkt in elk geval weg te moeten uit M. en ook uit het familiesysteem, zolang hij zelf niet in beweging komt. Hij zal tevens moeten functioneren binnen een stringent en consequent kader met een adequaat toezicht. Als alternatief is strafrechtelijke klinische plaatsing onder strikte voorwaarden overwogen, maar de haalbaarheid is dubieus door voornoemde overwegingen. Eerdere hulpverlening heeft steeds niet gebaat, het ontbreekt A. aan voldoende behandelmotivatie en hij verpest keer op keer zijn kansen. (...) Dit alles afwegende is een onvoorwaardelijke PIJ-maatregel wel het best mogelijke advies om A.'s ontwikkeling gunstig te kunnen beïnvloeden. (...)

Het recidiverisico met geweld is hoog. De behandelmotivatie is beperkt. A. ontkent de noodzaak. Hij zegt wel mee te zullen werken. De MST heeft niet beklifd. Het ontbreekt hem aan adequaat probleembesef en zelfinzicht. (...) Hij heeft echter een lang en intensief intramuraal behandel- en begeleidingstraject nodig, (...).

Conclusies en advies zijn uitgebreid besproken met de mederapporteur en staat op vrijwel alle punten met haar op één lijn. (...) Mederapporteur voert hierover nog namens beide rapporteurs een eindgesprek met betrokkenen.

(...) Voor en tijdens dat eindgesprek werd steeds duidelijker, dat de patronen erg hardnekkig zijn en dat A. zich nog steeds nauwelijks aangesproken lijkt te voelen, (...). Mederapporteur voert het eindgesprek met A. en zijn (groot-)ouders. Zij zal daarin uitleggen dat om deze vicieuze cirkel te doorbreken, A. gescheiden zal moeten worden van zijn systeem. Zodat hij kan leren uit de problemen te blijven en zijn eigen verantwoordelijkheid te nemen, leert nadenken over oorzaak en gevolg en zijn invloed daarop. (...)

2.3 De eindrapportage van beide rapporteurs is, zoals gezegd, vervolgens door de mederapporteur met klager, zijn moeder en grootmoeder besproken. Tijdens de strafzitting van 1 juni 2017 hebben verweerster en de jeugdpsychiater hun eindadvies nader toegelicht.

2.4 Bij vonnis van 20 juli 2017 is aan klager een onvoorwaardelijke PIJ-maatregel opgelegd, waarbij de rechtbank onder meer heeft overwogen dat zij met de deskundigen (de psycholoog, jeugdpsychiater, raad voor de kindbescherming en reclassering) van oordeel is dat een voorwaardelijk strafdader een gepasseerd station is.

3. De klacht

Klager verwijt verweerster zakelijk weergegeven gebrek aan transparantie en onderbouwing van de gewijzigde conclusie in het eindrapport van 26 februari 2017. Verweerster heeft in tegenstelling tot haar voorlopig advies van een voorwaardelijke PIJ-maatregel, in het definitieve advies zonder behoorlijke nadere motivering geconcludeerd tot oplegging van een onvoorwaardelijke PIJ-maatregel. Daarmee is de rapportage tot stand gekomen in strijd met de richtlijnen die gelden voor het opstellen van dergelijke rapportages.

4. Het standpunt van verweerster

Verweerster heeft de klachten en de daaraan ten grondslag gelegde stellingen bestreden. Voor zover nodig wordt daarop hieronder ingegaan.

5. De beoordeling

5.1 Het is juist dat verweerster eerst als voorlopig advies een voorwaardelijke PIJ-maatregel in overweging heeft genomen. Omdat de beide rapporteurs twijfelden aan de haalbaarheid van dit advies hebben zij het voorlopige advies op 9 februari 2017 uitgebreid besproken met betrokkene, moeder en grootmoeder en zijn zij, mede op basis daarvan, tot de conclusie gekomen dat deze voorwaardelijke maatregel niet haalbaar was. Daarna hebben verweerster en mederapporteur ieder het advies bijgesteld en heeft mederapporteur de beide eindadviezen besproken met betrokkene, moeder en grootmoeder. De onderbouwing door verweerster van haar definitieve advies wordt met name gegeven onder het kopje "juridische kaders" op bladzijde 27 en 28 van de rapportage (hiervoor deels geciteerd). Hiermee heeft verweerster voldoende inzichtelijk gemaakt op basis waarvan zij tot deze gewijzigde conclusie is gekomen. De stelling van klager dat verweerster in het definitieve advies zonder behoorlijke motivering in strijd met de geldende richtlijnen heeft geconcludeerd tot oplegging van een onvoorwaardelijke PIJ-maatregel is dan ook niet juist. Bovendien zijn de beide adviezen ook nog door de mederapporteur mondeling toegelicht aan klager, zijn moeder en grootmoeder. De klacht faalt daarom.

5.2 Wel hecht het College er aan om nog het volgende op te merken. Zoals verweerster ook toegeeft was het beter geweest wanneer verweerster en de mederapporteur in het gesprek van 9 februari 2017 nog nadrukkelijker aan klager (en zijn familie) hadden gezegd dat het om een concept-advies ging dat nog kon veranderen. Dat had wellicht de kennelijk bij klager ontstane onjuiste indruk omtrent de inhoud van het uiteindelijke advies kunnen voorkomen. De omstandigheid dat verweerster het conceptadvies na het gesprek op 9 februari 2017 heeft aangepast, is echter, hoe teleurstellend ook voor klager, voldoende onderbouwd en niet tuchtrechtelijk verwijtbaar.

5.3 Daarom zal de klacht als ongegrond worden afgewezen."

3. Vaststaande feiten en omstandigheden

Voor de beoordeling van het beroep gaat het Centraal Tuchtcollege uit van de feiten en omstandigheden zoals weergegeven in de beslissing in eerste aanleg, welke weergave in beroep niet, althans onvoldoende, is bestreden.

4. Beoordeling van het beroep

4.1 In beroep heeft klager zijn klacht herhaald en nader toegelicht. De gz-psycholoog heeft gemotiveerd verweer gevoerd en geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

4.2 In beroep is de schriftelijke klacht over het beroepsmatig handelen van de gz-psycholoog nog een keer aan de tuchtrechter ter beoordeling voorgelegd. Het door het Regionaal Tuchtcollege gevormde zaaksdossier is aan het Centraal Tuchtcollege gestuurd. Het Centraal Tuchtcollege heeft kennis genomen van de inhoud van de in eerste aanleg geformuleerde klacht en het daarover in eerste aanleg door partijen schriftelijk en mondeling gevoerde debat.

4.3 In beroep is het debat door partijen schriftelijk nog een keer gevoerd, waarbij door ieder van hen standpunten zijn ingenomen naar aanleiding van de door het Regionaal Tuchtcollege vastgestelde feiten en de door dat College gegeven beschouwingen en beslissingen. Tijdens de mondelinge behandeling op 18 september 2018 is dat debat voortgezet.

4.4 Het beraad in raadkamer na de behandeling in beroep heeft het Centraal Tuchtcollege niet geleid tot de vaststelling van andere feiten en tot andere beschouwingen en beslissingen dan die van het College in eerste aanleg. Dit betekent dat het beroep zal worden verworpen.

5. Beslissing

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg:
verwerpt het beroep.

Deze beslissing is gegeven door: K.E. Mollema, voorzitter, L.F. Gerretsen-Visser en J. Legemaate, leden-juristen en E.D. Berkvens en B. van Giessen, leden-beroepsgenoten en M.D. Barendrecht-Deelen, secretaris.

Uitgesproken ter openbare zitting van 2 oktober 2018.

Voorzitter w.g.

Secretaris w.g.